

(המשך מעמוד 9)

זה משול לאדם שלקח הרואין ולא ידע לעצור בומן. זה היה פנטסטי. נוצר מצב שלאדם יש פתאום הון עצמי של 200 אלף דולר. הוא משקיע. שוב מגדיל את השקעותיו ל-800 אלף דולר, וכשמתחילה הנפילה והיהלומים מאבדים 50 אחוז מערכם, והרי הוא פושט רגל.

אני טוען שהבנקים עושים לאחרונה כמניות מה שעשו קודם ביהלומים. ביהלומים נגמד להם הסוס. כשקום הנפילות הם חייבים לתמוך בעצמם. הם פונים ומבקשים שיקנו את המניות שלהם ונותנים אשראי של 1-1.

לעומת דרכי המימון ביהלומים, ניקח תעשייה רגילה. לכל מיפעל תעשייתי המבקש אשראי, שולחים לכלכלן שיבדוק את העסק. רואי-חשבון בודקים את הספרים, בודקים גם את חשבון ההון העצמי שלו ואת היחס בינו לבין האשראי המבוקש, לאיזה מטרות ישמש ומה מקור המימון. אחרי שמשעבדים אותו ואת כל רכושו שיעבוד קבוע ושיעבוד צף, אז רק מלווים לו את הכסף.

אין לי ספק שבתחום שבו אני התמחתי - הנאמנות - הבנקים ידעו שאנשים רצים מנכס לבנק, עם אותה סחורה כדי לקבל מימון שוב ושוב.

שמאי הבנקים הם בעצמם סוחריהלומים

בנק אחד בענף של הרוץ היום לבית-המישפט, וטוען שהסחורה שבירו אינה מכסה את החוב. הם מקבלים צו כינוס נכסים ומני, בנוכחות צד אחד בלבד. הדבר נמסר לבורסה ומאותו רגע היהלומן מחוסל.

ככל תחום אחר של הכלכלה, אם משהו חייב כסף, התהליך הזה צריך לעבור דרך פסק דין והוצאה לפועל, ואז יש מי שמעריך את הנכס, יש מכירה פומבית ויש מנגנון פיקוח. במערכת האת של הנאמנות והיהלומים הבנק לא צריך את המוסדות האלה. הבנק מפיץ ידיעה שהוא מעוניין למכור את הסחורה, ומי שיש לו כסף נזיל קונה את הסחורה במחירי מציאה. הקונה יודע שזה "פגר" וקונה במחירים שהם 50% מערכו, וזה אחרי שהיתה נפילה של 50% עוד קודם.

בחקיקה של חוק המימון לא חזו סיטואציות כאלה כמו ביהלומים. הם לא ראו יהלומים משכון, לנגד עיניהם היו נדירות ערך. השמאים של הבנקים, הם עצמם סוחריהלומים, ומותר להם גם להיות מתווכים בעת מכירתם. במיקרה הטוב מעורבים ברב שלושה מעריכים. זאת ממש קליקה. היהלומנים כמעט חסרי-אונים מבחינה משפטית. תוך שיבוע ימים הם חייבים לכסות את החוב.

עוד כאן דבריו של עורך-הדין ויגורט. החוב כשיאו הרגיע למיליארד 300 מיליון דולר, כש70 חברות החזיקו ברוב חובו (יש בענף קרוב ל-2000 עצמאיים) כאתם 70 איש אין מעוים לגעת. מספרים על אחד היהלומנים הגדולים, שהשיב לבנקים: "תדרשו את החוב וכולנו נפל - גם אתם וגם אנחנו". ומשום כסף - אפילו בהערכת הפיקודנות שבידי הבנקים, מעריכים אחרת את היהלומים של בעלי-החוב הגדולים לעומת אלה של היהלומנים הקטנים, ואלה שיש בידם הון עצמי או שיכולים להשיג מימון, קונים את הפגרים של התעשייה. זהו צידה האחד והעגום של תעשיית היהלומים. אך לא כולם נפלו ולא כולם הגיעו לכונס הנכסים. (על מקורות המשבר ועל המיתרונות שמציעים ראשי הענף ככתבה הבאה).

(המשך מעמוד 45)

ובטיפשות, בלי לקבל טובת הנאה ובלי להכיר את ליסטר, הוא אשם בעבירה שיוחסה לו. התובעת ביקשה עונש מאסר בפועל. היא הרגישה את חומרת העבירה של סחיטה באיומים ואת מעמרו החברתי של הנאשם.

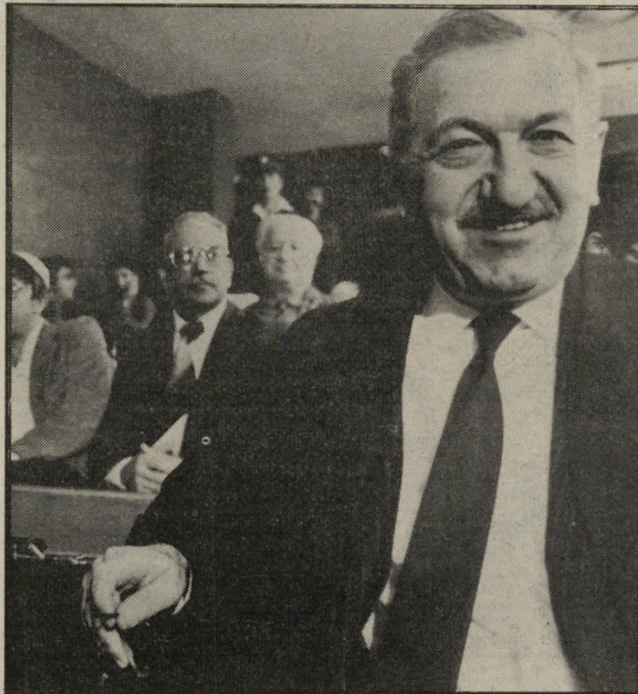
הסניגור, שלמה תוסייהכהן, ביקש את רחמי בית-המישפט. הוא הסביר כי הפרשה הרסה את ליסטר מבחינה חברתית וכלכלית. לרבריו היתה הנסיעה לאמריקה, שבגללה נרחה המישפט, לצורך בניית עסקים חדשים שם, מכיוון שאלה שבארץ נהרסו. הוא גם ציין כי בין ליסטר ושטרסום היו יחסים של ידידות ועברו עליות ומורדות, ועל כן לא היה זה סיכסוך בין

(המשך מעמוד 41)

כותבים. מתוך שלווה, מתוך שימחה, מתוך צער או יסורים. אם אפשר להחליט על פי הבעת פניו של אדם, הרי שאורפו כותב מתוך כאב.

שפינוזה אמר פעם, שאם ישאלו כושי איך נראה אלוהים, הוא יאמר שאלוהים הוא שחור. אם אני צריך להגיב מתוך מה אדם כותב, או יוצר אמנות, אני אומר שמתוך יסורים ומתוך בדידות. כי ככה זה אצל. הרגשות הברדיות, הגלות וההידמקות על שערים סגורים היא תחושה חזקה מאוד בכתיבת.

האם זה מחייב אותי בגלל זה להיות זבדידות מוחלטת? אני לא יודע. אולי בגלל זה אני חי חיים סכיזופרניים, כשרא חצי ממני

פניגור תוסייהכהן רחמי בית-המישפט

ורים, אלא כמעט עניין אורחי בין ידידים. הוא גילה לבית-המישפט כי אחרי הגשת התביעה חזרו השניים להיות ידידים, ואף נכנסו לעסק חדש כשותפים. הוא אינו מסוכן כל-כך, אם שטרסום היה מוכן לחזור ולעבוד איתו אחרי כל מה שקרה", ציין הסניגור.

בית-המישפט חשב אחרת. השופט ולך גור על ליסטר חמישה חודשי

הוא איים למכור סיפור ל"העולם הזה" - וברח מן המצלמה

מאסר בפועל ושיבוע חודשים על תנאי. הוא גם הטיל עליו מיליון לירות קנס. פרחי נידון לקנס של 500 שקל, מכיוון שהרשתעו עצמה היתה עונש גדול עבורו.

כאשר הסתיים הדין וליסטר רצה לצאת מהאולם למיסררן, חזר לפתע אחורה כנשנש נחש: יש צלמת בחוץ, היא מחכה לי", אמרו לו חבריו שיציאו ראשונים. היהלומן, שניסה לפסות מחברו באיומים כי הפרשה תפורסם בהעולם-הזה, היה רגיש מאוד למפריסומת כזו. הוא חיכה כמה דקות באלם, וחבריו גוננו עליו כאשר יצא סוף סוף, אך צלמת העולם הזה הנציחה אותו במצלמתה.

אילנה אלון

חמרורים

נולדה ♦ בת, ליבו, לעורך-הדין אמנון בדידורר ולאשתו עדינה. למישפחה שני ילדים נוספים, יפעת ודוראל. כדורר הודיע שירוך לבחירות לנשיא לישכת עורכי-הדין, שנערכו לפני חודשים ספורים, ועורר תרהמה בקרב חבריו למיקצוע. ערב הבחירות הסיר את מועמדותו. עתה הוא נבחר מטעם המערך כמועמד לראש שות מועצת קריית-אוננו.

חגג ♦ את יום-הולדתו ה-44 ח"כ המפר"ל וסגן-שרהחוזן יהודה בן מאיר. נולד בארצות-הברית

בן-מאיר

עלה לארץ ב-1962. בעל תואר רב ר' דוקטור לפסיכולוגיה. נשוי לסיליס ואב לארבעה ילדים. מכהן בבכנסת מאז 1971. נכנס לבית-הנבחרים אחרי שאביו, מאיר רוזנברג, ח"כ המפר"ל אף הוא, נפטר.

חגג ♦ את יום הולדתו ה-47 העיתונאי שלמה נקרימון, כתב פוליטי בכיר בידיעות אחרונות. היה יועצו לענייני תיקשורת של ראש הממשלה מנחם בגין בשנים 1978-1979. נשוי לזהבה, פרקליטה בכירה במחוז המרכז, ואב לשניים, ישגב ויניב. יצא לשנת-הופשה לפני ארבעה חודשים, ומועסק כיועץ לענייני תיקשורת של חברות שאול אייזנברג בארץ.

חגגה ♦ את יום הולדתה ה-52 אשתו של שר האנגריה והתשתית מיכל מזרעי. נולדה בישראל, בשכונת מאה שערים להר רים רתיים. בוגרת סמינר בית-הכרם בירושלים. חבת רת מטה פ"ע עולה הארצי להתנדבות נשים לעבודה בצה"ל, יושבת-ראש סניף ויצ"ו בהרצליה מיתוח, ונשיאת ויצ"ו ישראל. נבחרה ב-1952 למלכת היופי של ישראל.

מזרעי

חגג ♦ את יום-הולדתו ה-70 ראש הממשלה מנחם בגין. נולד בכרסט ליטובסק, פולין, למד באוניברסיטת וארשה מישפטים. ב-1939 נכלא במחנה-הריכוז סובייטי. היה נציב בית"ר בפולין, ברח מהצבא הפולני ובא לישראל ב-1942. עמד בראש אצ"ל. מייסדי תנועת חרות, נבחר לכנסת הראשונה ומאז מכהן בכל הכנסות. היה מייסדי גוש חרות ליברלים ב-1965. כיהן כשר-בליטיק בממשלת הליכוד הלאומי, מערב מילחמת ששת-הימים ועד לאוגוסט 1969. היה ראש הליכוד מאז 1973 ובמאי 1977 נבחר כראש הממשלה. סמוך להיבחרו לקה בהתקף לב ואושפז בבית-החולים איכילוב בתל-אביב, מאז אושפז פעמים נוספות. אשתו, עליזה, נפטרה לפני שמונה חודשים. אב לשלושה: בנימין זאב, חסיה ולאה.

נפטר ♦ איש הנהלת בנק הפועלים וממפקדי ההגנה שמואל ברקאי. נולד באוקראינה, עלה לארץ ערב מילחמת העולם הראשונה, למד בגימנסיה הרצליה. בשנות ה-40 שימש כמפקד המישל הצבאי בדרגת סגן אלוף. היה בשליחויות בחו"ל מטעם משרד-החוזן וההסתדרות. הניח אשה ושלושה ילדים, אחד מהם, רזי, כתב קול ישראל בוושינגטון.

ברתן צעיר, שצעד באון ברחוב המלך ג'ורג' בתל-אביב, משך את תשומת-ליבם של העורבים-ושבים. הוא לבש חולצה לבנה, פתוחה עד סבורו, שחשפה את חזהו השעיר, ומיכנסי ג'ינס מרושלים. לרגליו נעל מגפי-עור כבדים, ואת עיניו הסתיר מאחרי מישפיי-שמש ריבון. על כתפיו תלה מכשיר בלתי-מוזוה.

הגברתן הילך ברחוב כשהוא מכיס בגלגלים של העורבים-ושבים, כאילו איבד משהו. אולי הוא סוחר-נעליים, אולי הוא פשוט מתעניין בריצוף המיידכות התל-אביביות? לא זה, גם לא זה. לצלמת העולם הזה, שהחלה עוקבת אחרי התנהגותו, התברר עד מהרה שהמרובר בבלש, המגלה עניין עירני במעשיהם של ההולכים-על-ארבע.

היה זה עובר-ציבור, המועסק על-ידי עיריית תל-אביב בתפקיד רב-החשיבות: פקחי-הפרשות. בצעדי-בלש הוא נכנס לגן מאיר. בגן ישבו באותה העת זוג גברים על אחד הספסלים ושיחקו במישחק השש-ל

צלמת "העולם הזה" מירדף אחרי הבלשים שערנו מירדף אחרי כלבי הקאקי

בש. על ספסל אחר ישבו נשים קשיות, נהנו מהמשמש השוקעת. בצד אחר של הגן שיחקו ילדים עם אמנותיהם. במרכז הגן עמדו כמה בעלי כלבים, ששוחחו ביניהם. כלביהם התרוצצו על הדשא. הכלש חדר לתוך סכך-השיחים שמסביב לרחבה, התגנב לאט-לאט לכיוון החבורה. בעלי הכלבים שעמדו על הדשא לא הבחינו בכלל המתקרב, כשבידו מצלמת פולורואיד. בתנועה מאומנת הוא כיוון את המצלמה - ולחץ. הכלש הצליח. ערשת-המצלמה קלטת, ממרחק של 20 מטר משם, רלב שעשה לתמו את צרכיו.

קנס זיוני אוסטר קיבל קנס עשתה את צרכיה בגן ציבורי.